

forsyningsledninger. I praksis anvendes for tiden stærkt varierende ordninger med hensyn til opkrævning af bidrag til forsyningsledninger, og det er tanken, at der fortsat skal være en betydelig frihed med tilretteleggelsen af opkrævningen, men man finder det rigtigt, at betalingsprincippet på forhånd slås fast. Om de forskellige, mulige ordninger kan anføres:

Når en forsyningsledning trækkes ud til en ny udstykning, vil det ofte ligge klart, at den del af ledningen, der ligger nærmest ved udstykningen, alene vil komme udstykningen til gode, således at udgiften ved denne del af ledningen før eller siden helt vil kunne pålægges udstykningen. For den fjernere del af ledningen vil det kunne være tvivlsomt, om den senere også vil kunne komme andre udstykninger til gode og herefter ikke fuldt ud bør betales af den første udstykning.

Med hensyn til selve fordelingen på udstykningen kan der være tale om helt eller delvis at lade udgiften til forsyningsledningen forrente og afdrage over vandværkets drift, således at renter og afdrag opkræves hos alle forbrugere i forbindelse med de øvrige vandafgifter. Og der kan være tale om helt eller delvis at indkræve beløbet særligt som anlægsudgift. I så fald kan der være tale om at indkræve hele vedkommende anlægsudgift hos grundejerne ved vejen, beregnet efter grundenes fulde udstrækning, uanset om grundejerne på det tidspunkt ønsker tilslutning eller ej. Eller om at indkræve hele udgiften alene hos de grundejere, der ønsker tilslutning. Eller kun at indkræve anpartsvis hos de grundejere, der ønsker tilslutning, og lade kommunen stå i forskud med resten. I sidstnævnte tilfælde må grundejere, der senere tilslutter, til den tid betale deres part af anlægsudgiften, og det kan af lighedsgrunde også være rimeligt at lade den senere tilsluttede grundejer betale indskud; hvis de i første omgang tilsluttede grundejere har betalt hele anlægsudgiften, eller noget af den nu er dækket over driften. Derimod bør der næppe afkræves den senere tilsluttede grundejer beløb, som en tidligere ejer i forvejen har dækket for hans grunds vedkommende.

Udover regler om betaling for forsyningsledninger skal regulativet, som foreslået i KF § 25, stk. 1, indeholde nærmere regler om grundejerens ret til at få vandforsyning fra en forsyningsledning. Der kan herunder være tale om at give regler om eventuelle begrænsninger i forbruget; endvidere om anbringelse af måler på indlægget (jfr. KF § 25, stk. 6, 1857-lovens § 9, sidste pkt., Ingeniørforeningens regulativ) og om anbringelse af trykforøgelsesanlæg (jfr. KF § 25, stk. 7); sidstnævnte kan bl. a. få betydning ved højhuse og ved udvidelse

af de sanitære installationer i gamle huse med snævre ledninger.

Regulativet skal endvidere indeholde regler om andre forpligtelser, som grundejeren kan have med hensyn til indlægget, herunder om eventuelt forbud mod elektriske forbindelser til vandindlægget og vandindlæggets isolering mod forbindelse til jord (jfr. KF § 25, stk. 8), hvilket kan være af betydning for at hindre elektrolytisk korrosion, og om forandringer og fjernelse af vandindlægget (jfr. KF § 25, stk. 9 og 10, 1857-lovens § 8, 3. pkt. og § 13, og Ingeniørforeningens regulativ).

Regulativet skal endelig indeholde regler om, hvorvidt indlægget eller arbejder på indlægget skal udføres af vandværket eller ved grundejerens foranstaltning, og om de skal endeligt betales af kommunen eller af grundejeren.

Sidstnævnte spørgsmål har bl. a. betydning med hensyn til udgifterne ved stikledninger fra forsyningsledninger til de enkelte ejendomme. 1857-lovens § 6, 1. pkt. pålægger grundejeren at afholde alle udgifter ved stikledninger (bortset fra de stikledninger, der afløste en vandlevering fra det ældre vandforsyningsystem). Efter Ingeniørforeningens regulativ § 5, stk. 1, gælder det samme, med mindre vandværket har truffet anden bestemmelse. Det bemærkes herved, at udgiften til stikledninger i det omfang, stikledninger ligger i vej, kan være særligt tyngende for grundejeren, fordi de medfører vejarbejder, og at byrden ved anlæg af stikledninger i vej kan være ulige fordelt mellem grundejerne på grund af vejenes forskellige bredde, og fordi forsyningsledningerne ikke altid ligger i vejenes midte. Under hensyn bl. a. hertil er det ved § 7 i den svenske lov af 3. juni 1955 om almännen vatten- och avloppsanläggningar fastsat, at stikledninger hører til det offentlige anlæg, med mindre vandværksbestyrelsen bestemmer andet. I Danmark er det dog vistnok det sædvanlige, at første anlæg af stikledning til en ejendom betales af grundejeren; reparationer af stikledninger betales derimod uden for København ofte i et vist omfang af vandværket. I KF § 25, stk. 2 og 3, er det foreslået, at udgifterne ved vandindlæggene (herunder første anlæg af stikledninger) skal påhvile grundejerne, for så vidt ikke andet er fastsat i vedkommende vandværksregulativ eller „ifølge lov“.

Udgifter ved vandmålere og trykforøgelsesanlæg betales formentlig efter praksis ofte af grundejeren.

Udover de ovennævnte regler kan regulativet indeholde andre bestemmelser af almindelig betydning for vandforsyningen, herunder tekniske forskrifter af lokal betydning — idet almindelige tek-